

Stella luuletused.

Stella on juba 10-aastane. Ta on praegu tavaline Eesti koolitüdruk. Ta ei tea midagi nõukogude-ajast: selle painest, rusutusest, viletsusest ja absurdusest. Ta on sündinud juba iseseisvuse ajal. Tema vanemad olid murranguliste augustisünnimuste päevil alles ise lapsed. Stella jaoks on Eesti iseseisvus midagi enesestmõistetavat – ja nii see peabki olema. Nii seda tulebki võtta. Kuid meie kõikide usk ja lootus on, et see iseseisvus ei ole mingi ühepäevaliblikas, kuigi ta võib paista sama õrn... Aga ka väga ilus.

Elulätte toimetusele on teada, et Stella on luuletanud veelgi isamaast. Ehk annab tema loomingut võrrelda isegi Koidula magus-nukrate, õrnalt armastavate luuletustega?

Eesti iseseisvust tuleb võtta kui midagi enesestmõistetavat ja loomulikku, sest me ei taha muud. Me ei taha teisiti. Meile on nii palju ja nii hästi antud – hoidkem seda! Ja olgem ikka tänulikud! Tänaigem ka meie inimeste eest! Ilmselt esmakordselt meie koguduse ajaloos toimus meil juulikuus korraks kaks leerikursust: üks oli igasuvine Leerilaager Toolsel ja teine suvine leerikursus siin Kadrinas. Alati on see suur rõõmupäev, kui kogudusse lisandub uut elujõudu. Aga ühe koguduse tõeline elujõud on loomulikult Kristus, kes on sirutanud oma õnnistavad käed selle Emale pühitsetud maa üle. Stella luuletab jätkuvalt Maarjamaast...

Maarjamaa vahimees

Mu isade maa, ei miski meid suuda lahuta!
On mustjas su mullakamar ja laotus sini-sinine.
Su maapind - see annab jõudu nii noorele, kui vanale.

Ei ole tundmata mulle su ükski kasesalu ja
aegade jooksul sul mitmelgi korral on tulnud tunda -
nii sõda kui rahu.

Miski kui tarduks aegadeliiva, mu Maarjamaa. Su valu.
Vaid usk, lootus, armastus mind viivad sinna, kus
kadunud kõik lein, ahastus ja valu.

Stella, 10-aastane

Suvine leerikursus.

29. juulil, suvise leerikursuse lõppedes, tulid meie kogudusse: **Janek ja Viive Altmäe, Sigre Murakas, Reelika Mäepõld, Garry Männiste, Andres Nukk, Kaidi Pöder, Jaanika Vilhein.** Lisaks ristiti Jaanika 7-aastane tütar **Ly-Marleen.** Ristimine ja leeripüha oli ilus ja pidulik. Toetagem neid kõiki oma palvetega!

20. august - TAASISEISEISVUMISPÄEVA TÄHISTAMINE LEERIMAJAS

20. august 1991 oli meie riigi jaoks tähtis ja oluline päev. Leidsid aset sündmused, mis muutsid paljusid ärevaks, kuid samas andsid lootust iseseisvumisele. Päev varem tulid Tallinnasse vene dessantväed, Eesti teedel liikusid sõjaväekolonnid, punalaevastik blokeeris Tallinna sadama merelt. Järgmisel päeval asusid vabatahtlikud kaitsma ja julgestama Toompead, tele- ja raadiomaja. Eestile nõuti iseseisvust. Sama päeva õhtul võttis Eesti Vabariigi Ülemnõukogu vastu otsuse „Eesti riiklikust iseseisvusest.“

Seoses selle päeva tähistamisega toimub 20. augustil koguduse leerimajas algusega kell 17 võistkondlik **EESTI MÄNG.** Pärast mälumängu on võimalik mängida lauamänge, tutvuda Eesti loodusajakirjadega ja kuulata klaverikontserti. Head kaasteelised, olete väga oodatud sellel üritusel osalema!

Elulätte toimetus

LOOMUPÄRANE USK

II osa

Iga kristlase elus peaks usk olema esmatähtis ja alles siis tuleb kõik ülejäänud. Vähemasti pidas apostel Paulus usku Jumala Pojasse kõige olulisemaks. Kristus on lunastanud inimeste patud. Me oleme vabaks ostetud. Vaatame nüüd aga mida õpetas Paulus oma noorele õpilasele Timoteosele.

Kes lugejatest Pauluse eluga rohkem kursis, see teab, et enne kui apostel Paulusest sai veendunud Jumalariigi kaastööline, kiusas ta kõiki kristlasi taga. Sellest on juttu Apostlite tegude raamatus. Väga eriline kohtumine Jeesusega Damaskuse teel, muutis Pauluse elu kardinaalselt. Oma esimeses kirjas Timoteosele kiidab Paulus oma noort õpilast: „Ükski ärgu põlaku sinu noorust, vaid ole usklikele eeskujuks sõnas, elus, armastuses ja meelepuhtuses.“ (1.Tim. 4:12) Sellest salmist võime järeldada, et Timoteos oli Pauluse innukas õpilane juba noorena. Ta pani väga hoolikalt tähele seda, mida Paulus õpetas talle Piiblist, Jeesusest ja Jumalariigist. Mida aga tänapäeval sellise soovitusena peale hakata? Tegelikult on ju Piibli sõnum püsinud muutumatuna aastatuhandeid.

Miks ei võiks me kristlased siis olla teistele eeskujuks samasuguste isikuomadustega nagu seda oli nooruke Timoteos? Ei ole ju kusagil keegi kirjutanud ega kinnitanud, et see teekond peab kerge olema, eriti veel usklike jaoks.

Selle suvesarja esimeses osas oli juttu usust ja Meie Isa palvest. Ometi kinnitab Piibel meile, et usk ilma tegudeta on surnud usk.

Muidugi tuleb elus ette neidki olukordi, kus meie eeskuju ehk tähelegi ei panda, kuid unustada ei tohi ju ometi seda kõige tähtsamat-meie Taevane Isa näeb kõike. Isegi varjatut...
Järgneb

VIHMAVARBLANE

VII

Külm tuuleil paiskas lahti Bläku Eduardi köögiakna. Seda kinni pannes märkas Eduard kohe Kasesalude hoovis ärevat sagimist ja hing ei andnud talle enam hetkekski rahu. Mis jama sääl siis nüüd? Läks veel veidi aega ja nagu ei tea kust tuiskas äkki hoovi Kasesalu Eda ja andis Eduardile ühe korraliku kõrvakiilu. „Ütle mulle looder, mis jama sa mu Lembitule seal linnas sisse jooksid? Ütle kohe või muidu saad veel teisegi lopsu.“ Eda oli silmnähtavalt endast väljas, silmad pisarais.

„Pole ma su Lempsile midagi sisse jootnud. Tegime ühe veini ja paar õlut noh, ega sellest siis midagi hullu ole?“

„Mu mees viidi praegu kiirabiga Põltsamaa haiglasse ja pea meeles, kui peaksid teda veel endale kampa kutsuma, siis hoiä oma nahk. Ei, veel parem, siis hoiä oma tagumik. Kütan ise su kere nii kuumaks, et mäletad.“ Sama kiiresti, kui Eda oli tulnud, ta ka läks. Aga kas siis Bläku Eedi kedagi kartis? Ei, tulgu teda ähvardama või tosin Edat, tema ei karda kedagi.

Kasesalu Edal algasid nüüd aga rasked päevad. Lembit lamas haiglavoodis ja kogu majapidamine Kuningamäel jäi noore, õblukese naise kanda. Eda tundis, kuidas elu teda nende päevade jooksul nagu painutas, aga samas õpetas ka. Kui ei oleks olnud truud Saare Taalit ja tema armsast tüdarta Merlet, siis ei oleks Eda hakkama saanud. Aga ta sai.

See oli ühel oktoobrikuu reedesel õhtul, kui Eda oli sauna kütnud ja tube kraaminud, kui äkki kostis tasane koputus välisuksele. Eda läks avama ja suur oli ta üllatus, kui lävel Merlet seismas nägi:

„Mul on kahju, tädi Eda. Tohin ma hetkeks sisse astuda?Ema saatis purgiga hapukapsasuppi ka. See peaks veel soe olema.“

„Astu aga sisse tütreke. Istu!“ kutsus Eda.

Merle oli oma haigele jalale vaatamata väga ilus ja asjalik tüdruk. Eda teadis seda, kuidas Saare Taali oma ainukest tüdarta hoidis. Nüüd aga olid Merle silmad kurbust täis, kui ta Eda ja Lembitu pulmatingiks saadud diivanil istet võttis. „Tädi Eda, ma kardan,“ ütles tüdruk malbelt.

„Keda või mida, kullake?“

„Bläku Eduardi. Nägin eile ise koolist tules, kuidas ta mingi noaga ringi käis. Lubas kõiki maha lüüa.“

„Kas sa arvad, et ta oma lubaduse siis täide viib? Ei mina seda usu.“

„Aga ma kardan ikkagi. Koolis ka paljud juba räägivad, et jube ettearvatu tüüp on. Joob ja laaberdab ning kedagi ei karda.“

„Jah, tütreke, selles võib sul isegi õigus olla. Aga tead mis, sina kui teda näed, hoiä temast nii kaugele, kui vähegi võimalik. Ära tee temast väljagi.“

„Millal onu Lembit haiglast välja lastakse? Ema palus küsida.“

„Vaata seda ei oska veel arstidki öelda. Esmaspäeval pidid nad talle veel mõned uuringud tegema, vahest siis selgub. Aga see selleks. Räägi parem, kuidas sul koolis läheb?“

„Üldiselt hästi aga võrrandid matemaatikas ei taha hästi minna. Minu pea neid ei võta.“

„Kas siis matemaatika tõesti nii raske on?“ küsis Eda etteheivitult.

„Mata on hirmus raske. Vähemalt minu jaoks.“

Nad rääkisid veel mõnda aega koolist ja Merle pöördus koju tagasi. Korraga tundis Kasesalu Eda end meeletult väsinuna. Viimase aja sündmused olid teda seesmiselt nii ära kurnanud, et tal oli raske nüüd reedesel õhtul jalgelgi püsida. Eda otsustas voodisse heita, sest juba tema ema oli ütelnud, et hommik on õhtust targem. Kuid magamisest ei tulnud midagi välja, sest Eduard oli oma tümpsmuusika jälle mängima pannud. Ja kus pidi tema õbluke naisterahvas leidma selle jõu, et ühele külajoodikule koht korralikult kätte näidata? Pidi see jõuvaru tulema kuskilt ülevalt, seda Eda ei teadnud. Jälle valgusid silmad vett täis. Kas ei olnud tema, Eda juba suure pere vanema lapsena küllalt kannatanud, siis järgnenud naiste seas populaarselele mehele kuhugi pärapõrgusse ning samas lootnud, et kõik võib veel paremaks minna. Viimaks sai uni naise üle võimuse ja võttis ta oma kõike unustavasse haardesse.

Hommik algas taas ärevalt. Bläku Eduard kondas ümber Kasesalude maja, justkui oleksid teda kurjad vaimud taga ajamas.

„Ai, ai tummalei, kuidas pea lõhub. Siia ma nüüd suren,“ pomises ta enda ette.

„Kes siin surema hakkab?“ küsis Kasesalu Eda majatrepile astudes.

Järgneb

Info!

**SURNUIAPÜHA HULJA
KALMISTUL
20. augustil kl 11**